

בְּזָכוֹת חַיּוֹךְ

Grâce à un sourire

פתאום הרגשתי שמהו השתנה. לא כתמול-שלשום. האם זה ייתכן?
הנה: עצרתי עם המכונית שלי ליד רמזור במרכז העיר. במכונית שלצידי ישב
נהג ישראלי מצוי. אבל, שלא כרגיל, הוא לא נראה כועס עליי. הוא אפילו
חייך אליי. וכאשר התחלף האור האדום לירוק, הוא לא זינק קדימה, אלא
עשה לי תנועה של 'בבקשה', או אחרייך, גבירתי. לא האמנתי למראה עיניי.
האים הגיעו ימות המשיח?

העפתי מבט בראי כדי לראות - אולי נהייתי פתאום יפה מאוד או משהו,
ואז, ראיתי בראי את בני הקטן, שישב במושב האחורי, עדיין מנפנף בידו
לאותו נהג ומחייך אליו, והנהג משיב לו חיוך רחב.
"שיהיה בריא, הילד המתוק שלך," אמר לי הנהג, כשעבר על פניי ונסע
לדרכו.

בהתחלה חשבתי שזה מקרה, אך לא, העניין הזה החל לחזור על עצמו.
אני יורדת במעלית, ועם מי אני נפגשת שם? כמובן עם השכן הנורא ביותר
בכל הבית. הוא שונא כל מי שגר בבית, פשוט מפני שהוא שכן שלו. תמיד
הוא מתלונן שמפריעים לו, מרעישים לו. שהבית הזה מדרדר! שהארץ הזו
מתמוטטת!

עם אדם כזה הכי טוב לשתוק. אבל בני הקטן לא יודע זאת. הוא אומר
"שלום", ומחייך אל השכן הרע. והשכן, הפלא ופלא, מחייך אליו בחזרה.
בכלל לא ידעתי שהוא יכול לחייך... ולא האמנתי למשמע אוזניי, כאשר
שמעתי אותו שואל, אם אני כותבת ספר חדש, ומספר לי שהילדים שלו
אוהבים את הספרים שלי.

"תודה", מילמלתי, וחשבתי לעצמי: סוף העולם הגיע.
אז יש לי חדשות, לא סוף העולם. פשוט חיוך ו"שלום" עושים זאת.
בני הקטן הוא חבר של כולם, אומר "שלום", ומחייך אל כולם. ממש אוהב
את האנושות. ובזכותו אפילו גברת רבינוביץ אמרה לי אתמול, כשעמדתי
בתור לשלם בחנות: "יש לך רק חלב? אז שלמי לפניי, חבל שתעמדי
בתור"... לא הייתי מאמינה לולא שמעתי זאת במו אוזניי.

ברחוב אנשים מחייכים אלינו, כמוכּן בתשובה לחיוך של בני. ייתכן מאוד,
שהייתי מאמצת לי את הרעיון הזה של חיוך ושלום לכל אחד. השאלה היא
רק, מה יגידו ומה יחשבו עליי, אם פתאום אתחיל לחייך אל נהגים ברמזורים
ולברך לשלום כל עובר אורח?

וזו כנראה השאלה שמציקה לאנשים רבים, ולכן אנחנו מתנהגים כמו
שאנחנו מתנהגים. וזה חבל.

בְּזָכוֹת חֵיוֹן

Grâce à un sourire

פתאום הרגשתי שמשהו השתנה. לא בתמול-שלוש. האם זה יתכן?
הנה: עצרתי עם המכונית שלי ליד רמזור במרכז העיר. במכונית שלצדי ישב
נהג ישראלי מצוי. אבל, שלא כרגיל, הוא לא נראה כועס עלי. הוא אפלו חיך
אלי. וכאשר התחלף האור האדום לירק, הוא לא זנק קדימה, אלא עשה לי
תנועה של 'בבקשה', או אחר כך, גברתי. לא האמנתי למראה עיני. האים
הגיעו ימות המשיח?

העפתי מבט בראי כדי לראות - אולי נהייתי פתאום יפה מאוד או משהו,
ואז, ראיתי בראי את בני הקטן, שישב במושב האחורי, עדין מנפנף בידו
לאותו נהג ומחיך אליו, והנהג משיב לו חיוך רחב.
"שיהיה בריא, היילד המתוק שלך", אמר לי הנהג, כשעבר על פני ונסע
לדרכו.

בהתחלה חשבתי שזה מקרה, אך לא, הענין הזה החל לחזר על עצמו.
אני יורדת במעלית, ועם מי אני נפגשת שם? כמוכן עם השכן הנורא ביותר
בכל הבית. הוא שונא כל מי שגור בבית, פשוט מפני שהוא שכן שלו. תמיד
הוא מתלונן שמפריעים לו, מרעישים לו. שהבית הזה מדרדר! שהארץ הזו
מתמוטטת!

עם אדם כזה הכי טוב לשתק. אבל בני הקטן לא יודע זאת. הוא אומר
"שלום", ומחיך אל השכן הרע. והשכן, הפלא ופלא, מחיך אליו בחזרה.
בכלל לא ידעתי שהוא יכל לחיך... ולא האמנתי למשמע אזני, כאשר שמעתי
אותו שואל, אם אני כותבת ספר חדש, ומספר לי שהילדים שלו אוהבים את
הספרים שלי.

"תודה", מלמלתי, וחסבתי לעצמי: סוף העולם הגיע.

אז יש לי חדשות, לא סוף העולם. פשוט חיוך ו"שלום" עושים זאת.
בני הקטן הוא חבר של כלם, אומר "שלום", ומחיך אל כלם. ממש אוהב את
האנשים. ובזכותו אפלו גברת רבינוביץ אמרה לי אתמול, כשעמדתי בתור
לשלם בחנות: "יש לך רק חלב? אז שלמי לפני, חבל שתעמדי בתור..." לא
הייתי מאמינה לולא שמעתי זאת במו אזני.

ברחוב אנשים מחיכים אלינו, כמוכן בתשובה לחיוך של בני. יתכן מאוד,
שהייתי מאמצת לי את הרעיון הזה של חיוך ושלום לכל אחד. השאלה היא
רק, מה גידוי ומה יחשבו עלי, אם פתאום אתחיל לחיך אל נהגים ברמזורים
ולברך לשלום כל עובר ארח?

וזו הנראה השאלה שמציקה לאנשים רבים, ולכן אנחנו מתנהגים כמו
שאנחנו מתנהגים. וזה חבל.

הַלְכוּת חֵיוֹן

Grâce à un sourire

פתאום הרגשתי שמהו השתנה. לא כתמונה-שלשום.

האם זה ייתכן?

הנה: עצרתי עם המכונית שלי ליד המזר במרכז העיר. המכונית שלצידי ישב נהג ישראלי מצוי. אולם, שלא כרגיל, הוא לא נראה כואם עליי. הוא אפילו חייך אליי. וכאשר התחלתי האור האדום לירוק, הוא לא זינק קדימה, אלא עשה לי תנועה של 'להקשה', או אחרייק, גבירתי. לא האמנתי למראה עיניי. האים הגיעו ימות הנשיח?

העפתי מבט בראי כבי לראות - אולי נהייתי פתאום יפה מצוץ או משהו, ואז, ראיתי בראי את בני הקטן, שישב במושב האחורי, ציין מנפנף ביצו לאותו נהג ומחייך אליי, והנהג משיב לו חיוך רחב. "שיהיה בריא, היצ המתוק שלק", אמר לי הנהג, כשעבר על פניי ונסע לערכו.

בהתחלה חשבתי שזה מקרה, אך לא, העניין הזה

החל לחזור אל עצמו.

אני יורדת במעלית, ועם מי אני נפגשת שם? כמובן
עם השכן הנורא ביותר בכל הבית. הוא שונא כל מי
שזר הבית, פשוט מפני שהוא שכן שלו. תמיד הוא
מתלונן שמפריצים לו, מפריצים לו. שהבית הזה מרדד!
שהארץ הזו מתמוטטת!

עם אדם כזה הכי טוב לשתוק. אבל בני הקטן לא
יודע זאת. הוא אומר "שלום", ומחייך אל השכן הרע.
והשכן, הפלא ופלא, מחייך אליו בחזרה. בכלל לא
יודעתי שהוא יכול לחייך... ולא האמנתי למשמע אונני,
כאשר שמעתי אותו שואל, אם אני כותבת ספר חדש,
ומספר לי שהיא ציטטת את הספרים שלי.
"תודה", מילמלתי, וחשבתי לעצמי: סוף העולם הגיע.
אז יש לי חדשות, לא סוף העולם. פשוט חיוך ו"שלום"
צוים זאת.

בני הקטן הוא חבר של בואם, אומר "שלום", ומחייך אל
בואם. ממש אוהב את האנושות. והלכותו אפילו גברת
רבינוביץ אמרה לי אתמול, כשמצאתי בתור לשלם
בחנות: "יש לך רק חלה? אז שלמי לפניי, חלה שתצמי

בתור... לא הייתי מניחה לא לא שמעתי זאת במו
אולי.

ברחוב אנשים מחייכים אלינו, כמובן בתשובה לחיוך
של בני. ייתכן מאד, שהייתי מניחה לי את הרציון הזה
של חיוך ושלום לכל אחד. השאלה היא רק, מה יצא
ומה יחשבו עליי, אם פתאום אתחיל לחייך אל נהגים
ברמזורים ולברק שלום כל אורח?
וזו כנראה השאלה שמציקה לאנשים רבים, ולכן אנחנו
מתנהגים כמו שמנחנו מתנהגים. וזה חבל.

את דבורה עומר

הַלְכוּת חֵיוֹן

Grâce à un sourire

פְּתִיחַ הַרְעֵתִי שְׂמֵחַ הַשְׂתַּנָּה. לֹא כְּתִמְלֹךְ-עֵלְיָם.

הֲאִם זֶה יִתְבַּן?

הִנֵּה: אֲצַדֵּקְתִּי אֶם הַמְּכֹנִית שְׂלִי לֵיָד רַמְזֹר הַמְּרַכֵּז

הָעִיר. הַמְּכֹנִית שְׂלֵצְרִי יֵשֶׁה נֶהַע יִשְׂרָאֵלִי מְצִי. אֶלֶּה,

שְׂלֵא כְּרָגֵל, הוּא לֹא נִרְאֶה כּוֹס אֵלֵי. הוּא אֶפְעֵל חֵיוֹן

אֵלֵי. וְכֹאשֶׁר הַתְּחִלָּה הָאֹר הַדָּאָם לִירֵק, הוּא לֹא זֵיֵק

קִרְבֵינָהּ, אֲכֹלָה אֲשֶׁר לִי תַנְוָאָה שֶׁל בְּהֵקֶשֶׁה, אוּ אֶחָרִיק, בְּהַרְתִּי. לֹא הֵיִמְנָתִי לְמַרְאֵה אֵינִי. הַאִיִּם הַגְּיוֹרִים יָנוּת הַמְשִׁיחַ?

הַהֲצֹפֵתִי מִלֵּט בְּרָאִי בְּרִי לְרֵאוֹת - אוֹלֵי נְהִיִּיתִי פֹתְאוֹס יִפֹּה אִיִּם אִוּ נִשְׁהוּ, וְאֵל, רְאִיתִי בְּרָאִי אֶת לְבָבִי הַקִּטָּן, שֶׁיֵּשֶׁב לִמְנוּחָהּ הַבְּחוּרִי, אֲצִיֵּן מְנוּחָהּ לְיָדוֹ לְאוֹתוֹ נִהְיֶה מְחִיב אֵלָיו, וְהַנְּהֵל נִשְׁיָה לֹא חִיּוֹב רָחֵב. "שִׁיְהִיָּה בְּרִיא, הַיֵּלֶף הַמְתוֹק שֶׁלְּכֶן," אִיִּם הַנְּהֵל, כְּשֶׁעָלָה אֶל פְּנֵי וְנֹסַע לְבָרְכוּ.

לְהַתְחַלֵּף הַחֲשֵׁבִתִי שֶׁנֶּהֱמַרְהָ, אֶבֶן לֹא, הַעֲנֵן הַנֶּהֱמַר הַיֵּלֶף לְחֵזֶר אֶל אִיִּם.

אֵינִי יוֹרֵד לְמַעְלֵית, וְאֵם מִי אֵינִי נֹפֵדֶשֶׁת שֶׁסָּפַד כְּמִוְלָן אֵם הַשֶּׁבֶן הַנִּזְרָא לְיוֹתֵר לְכַל הַלֵּבִית. הוּא שׁוֹמֵר כֹּל מִי שֶׁעָר לְלֵבִית, פֶּשֶׁט מְנוּחָה שֶׁהוּא שֶׁבֶן שֶׁלֹּא. תַּנְיָא הוּא מְתַלְמְדִין שֶׁמְסַרִּים לֹא, מְרַעִיִּים לֹא. שֶׁהַלֵּבִית הַנֶּהֱמַרְהָ! שֶׁהַאֲרֵץ הִנֵּה מְתַלְמְדֵת!

אֵם אֲצַד כְּנֶה הַכִּי טוֹב לְשִׁתּוֹ. אֲבֵל לְבָבִי הַקִּטָּן לֹא יוֹדֵעַ לֵאמֹר. הוּא אִוּ מְרַעִיִּים, וְהַמְחִיב אֵל הַשֶּׁבֶן הַרָע. וְהַשֶּׁבֶן, הַפֶּלֶא וְהַפֶּלֶא, מְחִיב אֵלָיו לְחַזְרָה. לְכַלֵּל לֹא יִצְעָתִי שֶׁהוּא

יבֹל לְחִיָּךְ... וְלֹא הִצַּלְתִּי לְמַעַן אֲנִי, כִּי אֶשֶׁר עָשִׂיתִי
אוֹתוֹ עֲשִׂיתִי, אֲנִי כֹתֵב לְךָ סֵפֶר חֻצֹת, וְהַסֵּפֶר לִי
עֲשִׂיתִי עִי אֲוִיָּה אֲנִי הַסֵּפֶר לְךָ.
"תִּצְדֵק", נִלְמַדְתִּי, וְחָשִׁיתִי לְעֲצֵמִי: סוֹף הַצִּדִּיק הֵיאָ.
אֲנִי יֵשׁ לִי חֻצֹת, לֹא סוֹף הַצִּדִּיק. פֶּשֶׁט חִיָּךְ וְ"עֲלִים"
אֲנִי לְאֵת.

לְךָ הַקִּטְלָה הִיא חֻצֹת עִי כִּי אֲנִי, וְחִיָּךְ אֲנִי
כִּי אֲנִי עֲשִׂיתִי אֲוִיָּה אֲנִי. וְהַסֵּפֶר לְךָ
רַב־וּבִי שֶׁ אֲנִי לִי אֲנִי, כִּי אֲנִי לְךָ
לְחִיָּךְ: "יֵשׁ לְךָ חֻצֹת? אֲנִי עֲשִׂיתִי לְךָ, חֻצֹת עֲשִׂיתִי
לְךָ... לֹא הִצַּלְתִּי לְמַעַן אֲנִי לְאֵת אֲנִי.
לְךָ אֲנִי חֻצִים אֲנִי, כִּי אֲנִי לְךָ חֻצִים
עִי לְךָ. יֵשׁ לְךָ אֲנִי, עֲשִׂיתִי לְךָ אֲנִי לְךָ חֻצִים
עִי חֻצִים וְעִי לְךָ אֲנִי. הֵיאָ לְךָ חֻצִים, אֲנִי יֵשׁ
אֲנִי יֵשׁ לְךָ אֲנִי, אֲנִי חֻצִים אֲנִי חֻצִים אֲנִי חֻצִים
לְךָ חֻצִים וְעִי לְךָ אֲנִי לְךָ אֲנִי?

וְכִי כִּי אֲנִי עֲשִׂיתִי לְךָ חֻצִים, וְעִי
אֲנִי חֻצִים אֲנִי חֻצִים אֲנִי חֻצִים.

אֲנִי חֻצִים אֲנִי